

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLEÉ, uitgever en eigenaar van blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groot Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement: Drie maal per week: 6 fr. per jaar. Een: 5. Twee: 4. Een blad afzonderlijk 10 centiemer. De abonnementen zijn vooraf betaald. Aankondigingen: 15 centiemer per drukregel. Reclamen, vermissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

Concordia. — Witte Lelie. — Op algemeene aanvraag, morgen Zondag 12 Maart, om 3 uren namiddag, derde en laatste vertooning van :

ROND AMBIORIX Revue voor Tongeren en omstreken, in 3 bedrijven, waarin een aantal tafereelen. Groot orkest.

Prijzen der plaatsen: Voorbehoudene stoelen, fr. 1,50 — Eerste rang, fr. 1 — Tweede rang, fr. 0,50

TONGEREN, DEN 11 MAART 1905.

VAN ALLES WAT.

DE KERKVERVOLGING IN FRANKRIJK. — De commissie der Franse Kamer, gelast met het onderzoek van het wetsontwerp betreffende de scheiding van Kerk en Staat, heeft besloten dat er geene godsdienstige plechtigheden op straat meer zullen mogen plaats hebben; indien haar voorstel doorgaat, zullen alle processies en berechtigen verboden zijn.

FRANSCHE VRIJHEID. — De gemeenteraad van Guérisny, in het departement Nièvre, heeft een besluit genomen waarbij enkel de pastoor der parochie toegelaten wordt de soutane te dragen. De onderpastors en andere priesters moeten als burger gekleed zijn.

In eene gemeente nabij Guérisny is het zelfde besluit genomen. Alle Franse vrijmetselaarsbladen juichen dezen dwingelandsmaatregel toe en wenschen hem algemeen te zien maken.

' Gaat goed in Frankrijk !

H. SACRAMENTS CONGRES. — Het internationaal H. Sacramentcongres zal op 4, 5, en 6 Juni aanstaande te Rome geloude worden. De plechtige processie zal in de hovingen van het Vatikaan plaats hebben en Z. H. Paus Pius X zal er zelf aan deel nemen.

Uit Brussel wordt gemeld, dat in den school van het parlement een groep tot stand gekomen is, bijzonder voor doel hebbende het verdedigen van de belangen des middenstands. Reeds een twintigtal Kamerleden zijn bij de groep ingeschreven.

Verledene week hield ze hare eerste zitting en benoemde haar bureau. De gewezen ministers Cooreman en De Bruyn werden onderscheidenlijk tot voorzitter en ondervoorzitter gekozen; heer Gillès de Peclhly tot secretaris.

Er werd besloten eene lijst op te maken van de grieven en belangen van de kleine burgerij. De leden der groep zullen ze grondig bestudeeren, ten einde, zoo spoedig mogelijk, tot doelmatige uitslagen te komen.

De ongehoorde staking duurt nog altijd voort in de Belgische koolmijnen. Die werkstaking is uitzonderlijk. Zoo verklaart een Fransch ingenieur die de socialisten in 't geheel niet ongenegen is.

Men zegt het dan toch rondweg, roept dat vakknaat tot de socialistische kopstukken, zegt het hen dat die staking eene donningheid is!

Die staking heeft niet de minste kans om te gelukken!

Indien uwe werklieden staakten uit

solidariteit met de Duitsche werklieden, moeten zij de minste linnige greve staken als de Duitschers het werk hervat.

Die staking van België kan alleen voortdurend brengen uit twee oorzaken, maar zij bewijst den ondergang der Belgische koolmijnwerkers en den ondergang der werklieden welke van die nijverheid moeten leven.

In degetelijke gevallen, in plaats de partijlijders van ongenuste werklieden gelijk te geven, uit vrees van door hen als een verrader uitgescholden te worden, had ik den moed die stakers toe te roepen :

- Gij zijt gekken ! - Er zijn oogenblikken op welke men rondloopt om de werklieden moet durven de waarheid zeggen.

- Doe dat, of gij zult uw gezag verliezen voor altijd ! - Ziedaar wat de ingenieur Laur schrijft tot de Belgische koolmijnwerkers der socialistische in *l'Echo des Mines*.

DE SOCIALISTISCHE INSCRIFING. — Het socialistisch hooploos *Le Peuple* doet geestdriftige oproepen tot de Belgische proletariaten opdat zij de zestig duizend werklieden der mijnwerkers gelijkheid zouden ondersteunen.

De eerste inschrijvingslijst, door het officieel oraan der roode mijneijers en vrijmetselaars afgekondigd — zegt de *Patriote*, — is wel van aard om de ongelukkige werklieden, door leiders zonder geweten en zonder hart bedrogen en uitgebuit, ernstig te doen nadenken.

Deze lijst zal de belangrijkste zijn, want zij bevat de grootte — inschrijvingen — deze van den Landelijken Vlaander partij (waarvan de kas gevuld wordt door arme werklieden zelf), 500 fr.; die der mijneijers Vlaanderveld, Furnemont, Hendrick, die er ieder 50 frank aan gewaagd hebben; die eindelijk van zeer geleerde leiders, wier geesdrift niet hooger beloopt dan tot... ! fr.

Dat maakt in alles te zamen, 850 fr. En dat is, wij herhalen het, eene uitzonderlijke ontvangst, waarvan men's gelei niet meer zal aantreffen. 't is de lijst die tot lokas had moeten dienen en welke door geene andere meer zal goevernaard worden.

Wetna, wat zal zij opbrengen aan de werklieden, die zetopender socialistische leiders? Zij zijn met 00,000, *Le Peuple* zegt het zelf.

Daar maakt dus juist één centiemer en vier tienden, voor elken werklieden. Dat cijfer is, zoo welsprekend dat het onmogelijk is er verder op aan te dringen.

VRIJDEKKER.

Een vrijdenker stelde aan iemand de drie volgende vragen: 1° waarom zegt men, dat God alom tegenwoordig is, ik zie Hem niet; loon mij waar Hij is? 2° Waarom wordt de mensch voor zijne zonden gestraft? 3° Hij heeft immers geen

vrijen wil; hij kan immers niets doen tegen Gods wil? 3° Hoe kan God den Satan met een heilsel vuur straffen, want deze is zelfs uit vuur gemaakt en vuur kan vuur toch geen kwaad doen?

De gevraagde nam een aardkluit en wierp hem den man met kracht tegen het hoofd. De vrager door dat onverwacht antwoord vernast, klaagde hem aan bij het gerecht. De rechter liet den daer komen en vroeg hem: — Waarom wierp gij den man een aardkluit naar het hoofd, in plaats van hem een antwoord te geven? — De beschuldigde antwoordde: — Dat was juist mijn antwoord en wel het beste dat ik geven kon. De man zegt, dat hij nu hoofdlijn heeft. Ik zie die hoofdlijn niet; laat hij ze mij eens toonen, dan zal ik hem God toonen. Hij is tot u gekomen om mij aan te klagen; welk recht heeft hij daar toe! Ik had immers volgens zijne eigene woorden geen vrijen wil, e hij heeft geen recht te verlangen u dat ik gestraft worde, daar God de orkank was, dat ik de aardkluit tegen zijn hoofd wierp. En eindelijk, hoe kan u anders kwaad doen? De man is immers uit aard gemaakt. Aard kan uard niet schaden, als vuur vuur niet beaudeelen kan.

Wel gepast en valbaar antwoord, niet waar? 'n leet daaruit, lezers, tot u lke uitzinnige gevolgtrekkingen der vrijdenkersleer ons leidt.

Is de liefde eens ziekte?

Ann menige vrouw, vooral de minder begaafde onder het schoone geslacht, zal deze vraag verschrikkelijk zonderling voorkomen. Het dat dan ook nog wel wat aanloopen, vooral de kwestie in de geleerde wereld is uitgemakkt: ze behooven zich dus niet onnoodig bangst te maken.

In Engeland is er niettemin een geneesleer, die de kwestie bevestigend b'antwoordt. Ja, liefde is een ziekte. De geleerde kwam tot de overtuiging door de verschijnselen, de symptomen der liefde en vervolgens hare uitwerking nauwkeurig te onderzoeken. En werkelijk zijn redenering heeft wel iets waars, al schijnt zij weinig ernstig.

Op de eerste plaats het feit, dat iemand die bemint, zich veel aangetrokken tot een voorwerp dat weinig verschil in den uitzienende anderen, acht de geleerde abnormaal verschijnsel. Iemand, die verleid is, vertoont een zekere geneigdheid om wartaal te spreken, heeft dikwijls gebrek aan rust en slaapt niet zoons als een normaal mensch. De pols slaat onregelmatig, hartkloppingen komen bij den lijder niet zelden voor en de ademhaling is dikwijls helemeler.

De ziekte openbaart zich vooral in een beslistig gevoel van vrees en bangschied terwijl de lijder dikwijls om een meligheid bij voorbeeld een minder hartelijken groot van de beminde, in een toestand van zenuwachtige overspanning geraakt. Het meest zonderling is dat deze staat van zaken in een oogenblik als bij too-

verslag verandert, door een simpel handdruk, welke enkele seconden duurt. En dan de uitwiskelen der liefde! Deze zijn zoo buitengewoon, dat er zowel vrouwen als mannen zijn, die uit liefde voor elkander met hun familie overhoop liggen, zich financieel ruineren, hun vrienden prijsgeven, soms wel (dwaas geneeg van godsdienst verlaten). Sommige lijders worden bleek en vallen af, als de beminde lang op zich laat wachten, anderen worden norsch en menschenachtig.

De geleerde dokter beweert verder, gemakkelijk te kunnen aantoonen, dat liefde een besmettelijke ziekte is. Hij houdt het er voor dat zij door kiemen in vorm van Amorijltjes uitstraalt uit de oogen. Een minzame handdruk is ook al voldoende om de besmetting over te brengen. Antisepische m deelen om het gevaar te bezwaren, zijn tot nu toe niet uitgevonden.

Een veelal uitstekend middel om de ziekte te genezen bestaat hierin, dat de lijder rasls in het allerbeste stadium van lichtstreek en omgeving verandert. Hij moet daarmee echter niet al te lang wachten, daar anders ook dit middel zou kunnen falen.

Het komt ook voor, dat een lijder twee voorwerpen tegelijk lief heeft. In dit geval is het bijna zeker, dat hij ten slotte het een voor het andere prijs geeft.

Het onige werkelijk afdoende middel, altijd nog steeds dezelfde ongelukkige dokter, is het huwelijk. Wonderbaar is het, hoe de liefde verandert van aard, zoolra het begerd voorwerp in het huwelijk is.

Dan wordt de dokter nog wijze en geeft in den volgende raad, tegelijk een brood voor degenen, die zich zijn verhandeling mochten aantrekken.

Denk niet, dat ik een tegenstander van het huwelijk ben, want of gij trouwt of niet, gij hebt er toch later spijt van!

GEMEENTERAAD VAN TONGEREN.

Zitting van Woensdag 8 Maart 1905.

Tegenwoordig: M. MEYERS, burgemeester, DELVIGNE en MOUVRE, schepenen; DECKERS, SCHUYTENS, VAN ORNELINGS, VONCKEN en ZEELERS, leden.

M. DE BURGEMEESTER zegt dat hij op 7 Maart een brief van M. Vonck en ontangen heeft, waarin deze zijne verwondering uitdrukt dat het voorstel der afwerping van den wal achter de Maestrichterstraat, onlangs door hem gedaan, niet op de dagorde is gebracht. M. Vonck en vraagt in zijnen brief om welke reden dit voorstel niet op de dagorde staat.

M. de Burgemeester antwoordt dat het voorstel van M. Vonck ten toekomen is op 16 Februari, daags na de uitleiding van de dagorde der zitting van 18. Daar de dagorde niet geheel en gansch uitgeput is kunnen worden in de zitting van 18 Februari, is de bespreking ervan voortgezet geworden in de zittingen van 22 Februari en 1 Maart.

De dagorde der zitting van 18 Februari is vastgesteld geworden op 15 Februari; zij draagt

dezen datum en werd dien dag uitgedeeft. De brief van M. Vonck dringt de dagteekening van 18 Februari. Het voorstel waarvan zijn brief spreekt, is dus niet op de dagorde dezer zitting kunnen geschreven worden. Het is de dagorde dezer zitting die in de volgende zitting moet worden besproken. Indien er heden twee nieuwe punten op de dagorde staan: *Bouwing van den sluitingsmuur van het vergrootte kerkhof*, — *Aanbesteding*, — *Proces-verbaal en Verkoop van acht bouwen*, — *Denkbeleg*, het ontbreekt deze twee zaken van dringenden aard zijn.

M. de Burgemeester doet vervolgens opmerken dat het voorstel van M. Vonck overeenkomstig heeft met de aanvraag van verscheidene inwoners der Riedyck, strekkende tot de afwerping van het goddelve van den wal voor de huizen van M. Moens. Deze kwestie moet door de Commissie onderzocht worden. Na bestudeerd en aan onderzoek onderworpen geweest te zijn, zal de kwestie op de dagorde gebracht worden.

M. VONCKEN. — In de vorige zitting, waaraan ik niet heb kunnen tegenwoordig zijn, heeft de raad de voorwaarde der aanneming door de stad, van de School der Broeders besproken. Dit onderwerp stond nochtans niet op de dagorde, want het princip der aanneming, zoner school, van de voorwaarden dezer aanneming zijn twee uitsluitend verschillende zaken. Mijn brief is vastgesteld op 16 Februari. Sedert dien heeft de stad twee achtereenvolgende zittingen gehouden.

M. VAN ORNELINGS. — Het is noodzakelijk dat de kwestie der afwerping van den wal achter de Maestrichterstraat, door de Commissie onderzocht worde. De nieuwe leden van den raad moeten op de hoogte dezer zaak gesteld worden.

M. DE BURGEMEESTER. — De onderscheidende die M. Vonck maakt tusschen het princip en de voorwaarden der aanneming dezer School, ontsaamt mij. Als er bijvoorbeeld, kwestie van een verkoop is, moet men zich voorerst afvragen of de partijen tot akkoord zijn om te kopen en verkoopen. Indien zij niet tot akkoord zijn, is er geen verkoop mogelijk. In het geval dat ons bezigt houdt, is er geene aanneming zonder kontrakt. Wat op de dagorde stond was het princip zoolvel als de voorwaarden van het kontrakt.

Op het strengst genomen zou men het voorstel van M. Vonck en op de dagorde der zitting van 18 Maart brengen. Maar welk met zou zulks gehad hebben? Wanneer het College het verzoekschrift zal onderzocht hebben betreffende de afwerping van het gedeelte des wals tegenover de huizen van M. Moens, zal het voorstel van M. Vonck en bij dit ontwerp worden gevoegd. Dit voorstel is breedvoeriger dan het eerste verzoekschrift. Wat mij betreft, ik zal het uit al mijne krachten bestrijden. Ten andere, zelfs indien de raad de afwerping stemde, zou het gouvernement ze niet goedkeuren. Ik zou zeer verwonderd zijn zoo de raad het voorstel van M. Vonck stemde. Tegenover welken toestand zullen wij ons bevinden, als de wal zal afgevoerd zijn? Dat is de kwestie die moet onderzocht worden. Wanneer zulks zal gedaan zijn, zal dit punt op de dagorde gebracht worden.

M. VONCKEN. — Tot voorbeeld van hetgeen ik aanhaal, had ik de kwestie der aanneming van de school van de Broedersschool genomen. Maar er zijn andere onderwerpen op de dag orde gebracht.

M. de BURGEMEESTER. — Zoolvel ik het zooven gezegd, deze onderwerpen zijn van dringenden aard. Zulks is het geval met het voorstel van M. Vonck en. Op de dagorde der zitting van heden, staan verschillende begrotingen en rekeningen. Geen enkel lid der minderheid was

tegenwoordig in de Commissie die deze begrotingen en rekeningen onderzocht.

Daar het voorstel van M. Vonck en het verzoekschrift van de inwoners der Riedyck met elkander overeenkomst hebben, zullen zij door de Commissie onderzocht worden, na onderzoek op de dagorde gebracht worden.

De raad zet de bespreking voort van de dagorde der zitting van 18 Februari.

Na enige opmerkingen, gemaakt door MM. den Burgemeester, Schuytens, Delvigne en Van Ornelings, wordt het kontrakt der tusschenkomst tusschen de stad en de Broeders Maristien, in zijn geheel aangenomen.

De raad geeft een gunstig advies over de rekeningen en begrotingen van O. L. V. Kerk, van het Weldadigheidsbureau en van de Burgerlijke Godshuizen.

De raad keurt goed het proces-verbaal der aanbesteding voor het bouwen van den omsluitingsmuur rond het vergrootte kerkhof, evenals den verkoop van acht bouwen die aan de stad toebehooren.

STADS- en PROVINCIENIEUWS.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 6 APRIL.

Op de Markt van Tongeren van dondersdag waren te koop gesteld: 449 koeien en kalveren, 110 vette varkens en 1190 magere varkens, 1 schaaap.

Apotheek. — Zondagsrust. ZONDAG 12 MAART zal de Apotheek van M. BROEDERS

alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

Concordia. — Witte Lelie. Groet bijval voor de revue *« Rond AmbioRIX »* vertoonden zondag om 3 en om 8 uren op de Concordia uitgevoerd.

Tijdens beide vertoonden, reeds lang voor het gestelde uur, vervulde eene groote menigte, zoolvel uit de stad als uit de omstreken, de ruime zaal. De tooneel liefhebbers kweten opperbest hunne taak en de revue werd in de volmaaktheid voorgevoerd.

De herinnering aan deze schoone vertoonden zal nog lang en lang tegenwoordig aan het geheugen van onsieder blijven.

Op algemeene aanvraag, morgen zondag, om 3 uren, derde en laatste vertooning der revue. Gezien het groot aantal plaatsen dat van nu af bezet moeten is, raden wij onsieder aan zich zoohaast mogelijk van kaarten te voorzien.

Volksbond St-Vernerus. Veel volk verdroeg zich verleden dinsdag in de lokalen van den Volksbond, om tegenwoordig te zijn aan het Vlaamsch Avondfeest, door de leden der *Ster der Toekomst*, en eenige gunstig gekende liefhebbers ingericht. De verschillende alleen- en tweesparten, alsook de muziekstukken voor piano, vielen zeer in den smaak van het publiek, en werden telkens gestruddig toegejuicht.

Dit avondfeest heeft nogmaals bewezen dat de lokalen van den Volksbond te klein zijn geworden, tengevolge van het steeds aangroeiende gelid leden, en dat het hoogst noodig is maatregelen te nemen om aan dezen toestand te verhelpen, en aan onze katholieke werklieden ruime lokalen te verschaffen, die beter ge-

roepen en hem opgeleid om mij behulpzaam te zijn. Daarvoor is evenwel nog tijd, mits zijn vooruitzichten ginds niet zeer gunstig zijn en hij zich niet den bescheiden post van rentmeester hier tevreden wil stellen. In dezen geest heb ik voor eenigen tijd aan hem geschreven en ik denk, dat hij komt. Wat zegt ge daarvan, moeder?

De oude dame had opmerkelijk toegelusterd. — Hans, ge zijt een goede jongen. Erik Günther is een brave jongeling; bisminnen lui en Hilda elkander, dan ben ik het geheel met u eens, wanneer zij die twee gelukkig wilt maken. Ik heb altijd vermoed dat ge dit van zij waart. Ge hebt u in den laatste tijd ook werkelijk al te zeer vermoed; het is mij recht aangenaam, dat ge voornemens zijt een deel uwer werkzaamheden op eens anders schouders te leggen!

Dat zal gebeuren ook, moeder, ik laat het veld hier over aan de jongelieden. In den zomer komen we dan hier eens zien en in den winter vestig ik mij bij u in de residentie.

Dank u, Hans, ge zijt een goede zoon en raadt mijne wenschen. Ik heb er reeds aan gedacht, om dit jaar met vroegtijdig naar de stad te trekken.

Voorloopig echter slechts voor korten tijd, lieve moeder, en dan zijt ge zeker wel zoo goed de beide lieve meisjes mee te nemen. Het zal Hilda den tijd tot Günthers komst korten en ze kan dan een weinig genieten van de wereld en haar vermakten. Ze stelt zich daar zoovel van voor!

— Ja, Hans, het is misschien wel goed voor haar, het leven in de wereld een weinig te leeren kennen, sprak mevrouw van Burgholten en was trouwer, vaderlijk bezorgde vriend dan u, zal ze moeilijk als beschermvrienden. Ze zal oppzien verwekken in den kring-oorzeker bekenden, ze is zoo leetlijk en ziet er zoo frisch uit als eene rozenknap.

[Wordt voortgezet.]

OOM HANS.

10^e vervolg.

Naar het laatste gedeelte van het betoog van oom Hans lusterde zij niet, zij moest in op het eerste.

— Als gij zoo denkt, dan moet ik in uwe oogen wel een zeer onnut wesen zijn, want ik werk in het geheel niet, ik doe letterlijk niets!

— Gij! sprak de majoor verbluft. En terwijl hij haar met zijne vriendelijke oogen aanzag, vervolgde hij hartelijk:

— Gij zijt hier onze zonneshijn, ons vroolijk gebied, wiens lied ons verheugt en ons den arbeid verlicht.

In weerl van dit veld antwoord was Hilda in geene deede tevreden gesteld. Het liefst zou zij hebben gezeuen:

— Kom, kom oom Hans, rijd eindelijk weer eens mee uit in de schoone wereld en ik zal voor u zingen en vroolijk hebben, dat het een lust is, maar zij bedacht zich. Zijne herhaalde verontschuldigheden hadden haar gekrenkt. De woorden verstonden haar op de lippen. Zij drong er niet langer op aan, dat hij mee zou uitrijden.

Later reden zij wel teveling weer samen uit, doch nooit weer bood Hilda den majoor aan hem te vergezellen.

Zoo ging het tot in den zomer. Hilda was niet meer zoo vroolijk als vrooher. Ze was geheel en al gevend geraakt aan 't onbezorgde leven en had met bewonderenswaardig vernuft de macht begrepen, die de rijkdom schenkt.

ze levendig aan het verleden dacht. Daarbij scheen het, dat Hohenhausen haar niet meer zoo schoon voorkam; want op zekeren zonnigen namiddag vond Annetta hare vriendin in het park met iemand in de omgave.

— Hilda, wat heb schied u' vraag ze verschrikt. — Mij... niets! Klomk het antwoord. Maar het is hier vroolijk eentonig.

— Foi, Hilda, ik dacht dat we hier een leven hadden als prinsessen in het sprookje! — Misschien als de prinsessen in 't sprookje! hernam Hilda, maar in hare hand klook een zweem van bitterheid. Ja, we leven hier zoo eenzaam en verborgen als in een tooverslot. Eindelijk had ik geschied, dat het nog heerlijker was rijk te zijn. Ja, het is waar, ik heb thans, wat ik eens wenschte, geld genoeg om uit te geven... maar niet de gelegenheid om het te kunnen doen! Schoone kleeren, zoovel ik wil... maar voor wien zal ik me opstellen? Menschen zien we immers niet. Partijen zijn er niet en oom Hans heeft geen tijd over voor mij.

— Maar, Hilda, ge zijt in een zonderling stemming. Hebben we in het naburige stadje geene vriendelijke, lieve menschen leeren kennen? Zij en er van de minste de lieven onderen zelfs, vervolgde Annetta met eene poging tot schertschen... jonge veredelden, die doodelijk verliefd op u zijn.

Hilda begon te lachen.

— Verstandige Net, spreek me toch niet van de kleine burgerlijke leden uit het stadje en linnne dochters als marionetten. Neen, dat is geene samenspraak, geen omzang, zoons ik meen. Met die jonge dames kan ik me tenaantwoord onderhouden. Veel meer nog vermaak mij de opgeschoten corrector en de langeslokte candidaat-notaris, twee figuren waarin men ten minste kan lachen, daar ze in eenzame oudvaderlijkheid het evenbeeld zijn hunner grootvaders. O, lieve Net! wat was Erik Günther dan toen een geheel anders jongeling, of neem oom Hans slechts. Hoe steekt die hoven de alledaagse menschen uit! Beiden zijn cavaliers, de anderen... ridders van de droevige figuur!

Kon één ervan slechts half zoo goed spreken als Erik Günther... dan had men albums een weinig vermaak niet, maar zoo als het nu is! Hovinger u, Net, hoe vroolijk en vertrouwelijk 't was in 't kamertje van mijn hare gestorven

moeder, als Erik Günther met nieuwskens voor den dag kwam en die op zijne grappige wijze vertelde!

Terwijl Hilda zoo sprak, vervolgde de herinnering het bescheiden thuis, dat haar vroeger zoo klein en bekrompen bleef toegesloten. Zij had thans in waarheid oogenblikken, dat zij er naar terug verlangde. Hare ontbezingingen waren het gevolg van die herinnering; en van een onbestemd gevoel van ontverdenheid. Ongeduld en prikkelbaarheid droegen er het humne toe en ha makten dat zij tegenover de oudere vriendin onoverholn haar kwaden luim uit-sprak.

Annetta stond verbaasd. Als ze Günthers naam hoorde, was ze altijd in opgewonden stemming, ze had immers een geleerd kind te betingelen en sprak zacht:

— Zeken Hilda, zoo gelukkig als ge zijt, uwe goede moeder waar, kunt gij hier niet zijn, te leven, maar waar zij in hare jeugd leefde en u op de plaats te kunnen gevoelen als een kind des huizes? Wat zijn de Burgholten's toch edele, goede menschen! Ik geloof dat, oom Hans, de sterren van de lucht zou halen, indien hij er u plezier mee kon doen, zij behoefte slechts iets te wenschen om het te hebben!

— Ja, knikte Hilda, hij gaf mij reeds veel, maar Annetta, kent gij de woorden uit Göthe's *Tasso*: — *De gave verarmt met de goedheid des gevers*?

Vol verbaazing zag Annetta hare vriendin aan.

— Ik begrijp u niet, Hilda; mijnheer van Burgholten's goedheid tegenover u, is nog even als vroeger!

— Zou! Beant ge dat? Ik ben van andere meening. Hij heeft tegenwoordig zoovel meer zaken, die zijne belangstelling wekken, dat hij nauwelijks aan mij denkt. Tijd heeft hij volstrekt niet meer over voor mij! Ik kan dat niet verdragen! O, Annet, riep ze, ploteling de armen slaande om den hals hare vriendin: ik heb heimwee naar moeder... naar hare trouwe, innige, onveranderde liefde. Ik behoor aan haar... haar hart behoort mij! Nu sta ik alleen op de wereld en heb leeren begrijpen, dat rijkdom alles niet veroorzaakt. O, trouw homaagte worden zonder zelfzucht, is beter dan rijk te zijn!

Annetta liet het opgewonden meisje uitweenen; ze wist, dat Hilda hare moeder lief had en begreep hare smart volkomen, doch niet de hartstochtelijke uitsluiting van zooveen.

Doch er zijn oogenblikken, waarin kleinigheden, geringe aanleidingen een wonderbaar invloed uitoeten op een licht ontvlambare gevoel. Annetta deed derhalve hare best Hilda tot bedaren te brengen en nam, om hier toe te geraken, ten laatste haar toevlucht tot knorren.

— Wees niet ondankebaar, Hilda! Mijnheer van Burgholten is een werkzaam mensch, hij werkt hard en veel zorg rust op hem. Des te treffender is zijn werkelijk roerende zorg en liefde voor u!

— Ja, ik ben een dwaas! sprak Hilda opeens. Ge hebt groot gelijk. Oom Hans is de beste man der wereld en ik zou wel een zeer verdorven schepsel moeten zijn, indien ik hem niet dankbaar ware.

Moedig droogde ze haar tranen en nam den arm harer vriendin. Kom, laat ons wat dieper het park inswandelen en verstantiger spreken!

Terwijl de beide meisjes dit deden, stond de majoor aan het venster in de kamer zijner moeder.

Geruimen tijd sloeg hij vandaar de beide slanke meisjesachtige gade, tot ze tusschen het groen verdwenen. Penzand staarde hij naar buiten. Er had eene verandering in hem plaats gegrepen het laatste jaar. Zijn voet was genezen zijne houding rechter, zijn gehalt vroolijker. Zoolvel reeds gezegd is, had hij nooit een afkeer gehad van den arbeid, alleen had hij zich uit de wereld teruggetrokken. In den laatste tijd kwam hij weder, meer met deze in aandrang, en werd zijn lust tot den arbeid steeds grooter.

Het laatste kom gevoelig een gevele van het eerste genoemd worden, want feitelijk had de majoor zich nooit zoovel geleerd laten liggen aan de huishoudelijke aangelegenheden van zijn landgoed, dan na zijn terugkeer uit de residentie. Onjuist was Hilda's bewering dus niet, dat hij geen tijd meer voor haar over had. Ja, somtijds schenen het alsof hij haar uit den weg ging. Toch hielden zijne gedachten zich meer dan ooit met haar bezig. Ook thans dacht hij aan haar, want hij wenschte zich van het venster af tot zijne moeder, en sprak:

— Ons vogeltje zingt niet meer! Wat scheelt het kind?

— Meent ge de kleine Hilda, Hans? — Niet waar, vervolgde hij levendig. Gij hebt het ook opgemerkt, dat ze veranderd is. Wat zou de kleine dèren?

— Zij verveelt zich hier! sprak de oude dame onverschillig.

— Misschien is het de eerste maal in zijn leven, was de majoor het niet eens met zijne moeder.

— Moeder, sprak hij, Gij, die anders zoo toegevend en goed zijt, doet het kind onrecht!

— Onrecht, neen, Hans, ik mag de kleine Hilda zeer gaarne lijden, maar ik vergest niet, dat er bloed van de von Echten's in hare aderen stroomt.

Oom Hans zegde niets, doch zag zijne moeder verwijfd aan en doch in eerste maal in zijn leven.

— Zij heeft iets in haar karakter van haar grootvader, maar daarbij het goede hart harer moeder!

— Ja, moeder, een hart van goud heeft de kleine Hilda!

Maladies de la gorge du nez et des oreilles. Docteur Sonval, médecin spécialiste, RUE DES CHAMPS 31 Liège, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.